— Diferență de două zile! suspină pălărierul. Ți-am spus că untul n-o să-i priască mașinăriei, adăugă el, privind furios la iepurașul de martie.

— Era unt din cel mai fin! răspunse iepurașul de martie umil.

— Poate, dar trebuie că au intrat și niscaiva firimituri, mormăi pălărierul. Nu trebuia să-l bagi cu cuțitul de pîine!

Iepurașul de martie luă ceasornicul și se uită la el posomorît, apoi îl muie în ceașca de ceai și-l privi din nou, dar nu-i dădu în gînd să spună altceva decît tot ceea ce spusese și mai înainte.

— Era unt din cel mai fin!

Alice privi curioasă peste umărul lui.

— Nostim ceas — făcu ea — arată ziua dar nu arată ora!

— Și de ce s-o arate? mormăi pălărierul. Ceasul tău arată anul?

— Firește că nu — se grăbi Alice să răspundă — dar asta numai pentru că anul durează atît de mult.

— Păi tocmai asta e și cu al meu! spuse pălărierul.

Alice se simți de-a binelea uluită, căci răspunsul pălărierului nu părea să n-aibă nici o noimă, deși era fără îndoială foarte limpede spus.

— Nu prea înțeleg, spuse ea cît putu de politicos.

— Hîrciogul a adormit iarăși, spuse pălărierul, și îi turnă un pic de ceai fierbinte pe nas.

Hîrciogul tresări și strigă, fără să deschidă ochii:

— Firește, firește, tocmai asta voiam să zic și eu!

— Ei, ai dezlegat ghicitoarea? întrebă pălărierul întorcîndu-se către Alice.

— Ba mă las păgubașă, răspunse Alice. Dar spune-mi tu!

— N-am idee! făcu pălărierul.

— Nici eu, se amestecă iepurele.

Alice oftă plictisită, apoi spuse:

— Cred că ați putea să vă treceți vremea ceva mai bine decît s-o irosiți cu ghicitori fără dezlegare.

— Dacă ai cunoaște vremea cum o cunosc eu — făcu pălărierul — n-ai mai spune s-*o* irosiți, ci să-*l* irosiți, căci este *el*.

— Nu înțeleg ce vrei să spui! exclamă Alice.

— Cred și eu că nu înțelegi! spuse pălărierul, dînd capul pe spate cu dispreț. Sînt sigur că n-ai stat niciodată de vorbă cu *Timpul*!

— Se prea poate, răspunse Alice cu șovăială. Atîta știu că trebuie să bat timpii cînd îmi fac lecția de muzică.

— Vezi, asta e! exclamă pălărierul. Timpul nu admite să-l bați! Dacă te ai bine cu el, e în stare să facă orice vrei cu ceasornicul. Așa, de pildă, închipuiește-ți că e nouă dimineața, adică tocmai momentul cînd trebuie să începi lecțiile. N-ai decît să-i șoptești o vorbă Timpului și acele ceasornicului se învîrtesc de jur împrejur într-o clipă: unu și jumătate, ora prînzului!

(— Ah, de-ar fi așa, își spuse iepurele de martie în șoaptă.)

— Ar fi grozav, firește — spuse Alice, dusă pe gînduri — dar poate că nici nu mi-ar fi încă foame!

— La început probabil că nu — răspunse pălărierul — dar ai putea să ții ceasornicul la unu și jumătate cît ai vrea!

— Așa faci tu? întrebă Alice.

Pălărierul dădu amărît din cap.

— Ba nu! răspunse el. Eu m-am certat cu Timpul în martie trecut... chiar înainte de a se fi scrîntit ăsta... (și arătă cu